

שנינו במשנה: **כיצד הוא בודק, הגזבר יושב והקנה בידו, זרק הגיר והקיש בקנה:**

תנא בברייתא המפרשת את דין המשנה:

זרק הגיר של שמרים, אז הגזבר הקיש בקנה, וכאשר נתבאר במשנה.

ומקשינן: **ולמא ליה מימר** [יאמר הגזבר] ולמה היה צריך לרמוז על ידי הקשה בקנה! ומשינינן: **מסייע ליה משנתנו לרבי יוחנן, דאמר רבי יוחנן:**

כשם שהדיבור יפה לבשמים, כך דיבור רע לייין. ולכן לא היה מדבר הגזבר כשחבית היין פתוחה לפניו.

שנינו במשנה: **רבי יוסי בר רבי יהודה אומר,** יין שיש בו קמחין פסול:

בעי נסתפק רבא:

הקדישו — לייין שיש בו קמחים — לנסכים, מהו שילקה עליו משום מקדיש בעל מום למזבח?

וצדדי הספק הם:

כיון דיין זה פסול הוא, אם כן כבעל מום דמי, ולוקה עליו משום מקדיש בעל מום

למזבח —

או דלמא: **איין בעל מום אלא בבהמה.** (7)

ומסקינן: **תיקו!**

תנו רבנן:

אלים לקרבנות היו מביאים ממואב שהם המובחרים ביותר, כבשים היו מביאים מחברון, עגלים היו מביאים מהשרון, גוזלות [תורים ובני יונה] היו מביאים מהר המלך.

רבי יהודה אומר:

מביאין כבשים שגבהן כרחבן, כלומר, שיהיו רחבים מרוב שמנם. (8)

אמר רבא בר רב שילא: מאי טעמא דרבי יהודה? משום דכתיב [ישעיה ל כג]:

"ונתן מטר זרעך אשר תזרע את האדמה ולחם תבואת האדמה והיה דשן ושמן [עד ש]ירעה מקנך ביום ההוא כר נרחב [עד שיהיו הרכרים — כבשים — שמנים ורחבים]". (9) הרי שהרחבים מובחרים הם.

כתיב [ישעיה סב]: "למען ציון לא אחשה ולמען ירושלים לא אשקוט, עד יצא כנוגה צדקה וישועתה כלפידי יבער ... לא יאמר לך עוד עזובה ולא רצך לא יאמר עוד שממה ...

7. כתב ב"קרן אורה": מדקבע הש"ס להך בעיא ביין שיש בו קמחין, היה נראה דדוקא בהא מיבעי ליה, דהוי כעין פסול מום בבהמה, אבל באינך פסולי דמתניתין כמו מעושן ומבושל דפסולם הוא מחמת שנשתנה לית ביה משום מקדיש בעל מום, דלא דמי לפסול מום, ראה עוד שם.

8. כן פירש רש"י מכתב יד בפירוש אחד; ובפירוש שני פירש: שיהא גביהן רחבים.

9. נתבאר על פי רש"י שם; ובתרגום שם:

7. כתב ב"קרן אורה": מדקבע הש"ס להך בעיא ביין שיש בו קמחין, היה נראה דדוקא בהא מיבעי ליה, דהוי כעין פסול מום בבהמה, אבל באינך פסולי דמתניתין כמו מעושן ומבושל דפסולם הוא מחמת שנשתנה לית ביה משום מקדיש בעל מום, דלא דמי לפסול מום, ראה עוד שם.

אך הרמב"ם [איסורי מזבח ו ג] כתב: